

LISTY GALANTSKÝM 17/2021

Milí bratia a sestry,

dnes Vás chcem osloviť v netradičnej veci. Chcem Vás povzbudiť, aby ste sa dali zaočkovať proti ochoreniu Covid-19. Na Slovensku sú prvou dávkou zaočkované viac ako 2 milióny ľudí a tou druhou necelé 2 milióny. Na rozdiel od januára až marca tohto roku nepočujeme vo svojom okolí správy o stúpajúcich úmrtiach ľudí, ktorých poznáme. O negatívnych dôsledkoch očkovania počúvame skôr správy typu „jedna pani povedala“. Mám pre Vás dva dôvody, aby ste sa dali zaočkovať.

Po prvé preto, **aby ste chránili seba a svoje zdravie.** Dnes ešte netušíme, aké dlhodobé dôsledky môže mať prekonanie tejto choroby. Už ako deti sme boli zaočkovaní voči rôznym chorobám, ktoré sa nám práve vďaka vakcínam podarilo vytlačiť z našej spoločnosti. Zároveň treba povedať, že vakcíny v roku 1978 a dnes sú na úplne inej úrovni a 40-ročný vývoj v tomto priemysle je pozitívnym prínosom v otázke samotnej vakcíny ako aj spôsobu a kvality jej spracovania. Hoci vakcína nedokáže na 100 percent zabrániť tomu, aby ste covid dostali, dokáže spôsobiť, že priebeh ochorenia bude ľahšie zvládnuteľný a nebude mať za následok smrť.

Po druhé preto, **lebo je relatívne veľa ľudí, ktorí sa očkovať nemôžu.** Buď je to na základe diagnózy, ktorú človek má, alebo je to otázka veku. Moje deti majú 7 a 8 rokov a zatiaľ zaočkované byť nemôžu. Práve oni sú ale skupina ľudí, kde sa Covid-19 bude rýchlo šíriť z dôvodu sociálnych kontaktov – škola či škôlka a jednoducho preto, lebo v sebe nemajú protilátky z vakcíny. Ja som urobil všetko preto, aby som túto chorobu neroznášal po svete. Moje deti a ich rovesníci nič urobiť nevedia, aby sa nákaze vyhli a aby ju prípadne nešírili ďalej. Ak rovesníci mojich detí nákazu covidom z rôznych dôvodov nezvládnu alebo sa tým naruší ich vývoj a rast, kto bude za to zodpovedný? Komu sa potom smútiaci rodičia majú prísť „poďakovať“? Ako budeme žiť s vedomím, že sme svojím rozhodnutím ohrozili život či zdravie prichádzajúcej generácie? Pokorne Vás prosím, ak môžete, **dajte sa zaočkovať pre seba i pre tých malých, ktorých tým môžete ochrániť.**

Miroslav Kerekréty, zborový farár

Kázeň na nedeľu 7. nedeľu po Svätej Trojici, 18. júla 2021

„Žijeme vierou, a nie videním.“

2. list Korinským 5,7

Bratia a sestry,

sú veci, ktoré vidíme a sme presvedčení o ich existencii, a sú veci, ktoré nevidíme, ale tiež počítame s ich existenciou. I keď sme neboli na Saharskej púšti, ktorá je najväčšia piesočno-kamenná púšť sveta, predpokladáme, že existuje, lebo veríme tým, ktorí tam boli. Nestretli sme sa s Cyrilom a Metodom, M.J. Husom, či s M. Lutherom, ale predpokladáme, že žili, lebo historické správy o nich pokladáme za pravdivé. Je ohromné množstvo vecí, ktoré sme nevideli, nedržali v rukách, ale o ktorých sme presvedčení, že existujú či existovali. Skoro by sme boli náklonní povedať: nevideli sme ich, a predsa veríme, že sú alebo boli. Ale lepšie bude, ak slovo „veriť“ nebudeme v tejto súvislosti používať a vyhradíme si ho pre niečo iné.

Náš text hovorí o videní a viere. Hovorí: „Žijeme vierou, a nie videním.“ Ale v tejto vete nejde o protiklad, ktorý sme spomínali pred chvíľou. Lebo keď sme hovorili o veciach, ktoré nevidíme a ktorých existenciu predsa predpokladáme, mali sme na mysli veci, ktoré patria do tohto nášho časného sveta, do nášho sveta skúsenosti. Apoštol Pavel má však v citovaných slovách na mysli niečo iné, totiž veci, ktoré majú svoje korene, svoje domovské právo za hranicami nášho pozemského, časného sveta, vo večnosti. Hovorí o nich, že ich nevidíme, ale veríme v ich existenciu, veríme v ich pravdivosť.

Slovo „veriť“ by sme si teraz chceli vyhradiť pre veci tohto večného sveta, aby sme tak vyjadrili ohromný rozdiel medzi vecami nám známeho, časného sveta a medzi vecami večného sveta. To, či existuje Saharská púšť, je síce zaujímavá otázka, ale nie je to niečo, čo by malo rozhodujúcu dôležitosť pre náš ľudský život, pre našu existenciu. Ale to, či existuje Pán Boh, ktorý nás miluje absolútnou láskou, to je niečo, čo skutočne rozhoduje o našom bytí či nebytí. Veriť v existenciu Saharskej púšte a veriť v existenciu Boha – to sú dve úplne rozdielne veci, dva úplne rozdielne vzťahy človeka k tomu, v čo verí. Preto nie je veľmi vhodné používať aj o jednom aj o druhom vzťahu to isté slovo „veriť“. Preto slovo „veriť“ by sme mali vyhradiť pre vieru v Pána Boha

a všetko ostatné, čo s tým súvisí, aby sme vyjadrili, že nie iba náš rozum je o tom presvedčený, ale že je tým preniknutá celá naša bytosť.

Čo je obsahom našej náboženskej viery, viery v Pána Boha? – Jej obsah je vyjadrený napr. vo Viere všeobecnej kresťanskej. Človek ho však môže vyjadriť aj svojimi vlastnými slovami, aby tak naznačil, čo viera pre neho znamená. Môžeme sa teda pokúsiť sformulovať aspoň niekoľko takých viet: – Verím, že môj život má svoj počiatok v Bohu a v ňom má aj svoj cieľ. – **Verím**, že ma Pán Boh miluje nekonečnou láskou. – **Verím**, že Ježiš Kristus aj pre mňa obetoval svoj život na kríži. – **Verím**, že Pán Boh aj mne ponúka a dáva Ducha Svätého, aby tvoril vo mne nové srdce. – **Verím**, že smrť nie je absolútny koniec môjho života, ale že budem vzkriesený k večnému životu. – **Verím**, že večný život je spoločenstvo s Kristom, ktoré je pre človeka nekonečným šťastím, a mohli by sme pokračovať ďalej. Pri všetkých týchto vetách vidíme, že to nie sú neutrálne, ľahostajné vety, ale že sa nás bytostne týkajú.

Všetko toto je predmetom našej viery a nie videnia, predmetom viery a nie dôkazu. Nemôžeme matematickým spôsobom dokázať, že Boh je, rovnako ako nikto nemôže dokázať, že Boh nie je. Nemôžeme dokázať, že v Bohu je náš pôvod a náš cieľ, že Boh miluje človeka, nemôžeme dokázať ani tie ostatné vety, ktoré sme si uviedli ako ďalšie body obsahu našej viery. Mnohým dnešným ľuďom vadí práve to, že jednotlivé vety viery sa nedajú dokázať. Chceli by mať všetko najprv dokázané s matematickou istotou, a potom by (možno) boli ochotní prijať tieto skutočnosti a uviesť ich do svojho života. Sú ľudia, ktorí hovoria, že táto situácia je pre nich prekážkou na ceste k viere.

Dá sa to nejako vysvetliť, má to nejaký dôvod, že práve tie najdôležitejšie veci, ktoré majú pre našu ľudskú existenciu rozhodujúci význam, že práve tie sú predmetom viery, a že nemožno podať ich dôkaz, ktorý by musel akceptovať každý bez výnimky? Dôvod je zrejme v tom, že tieto veci nepochádzajú z tohto sveta, ale zo sveta večnosti. Veci z tohto sveta, časné veci, nám môžu pomôcť pri riešení časných problémov. Ale pokiaľ ide o otázky zmyslu ľudského bytia, pokiaľ ide o otázky bytia či nebytia v tom konečnom, absolútnom zmysle, tam sú veci tohto sveta bezmocné. Náš bežný spôsob pozorovania, dokazovania, argumentovania sa vzťahuje len na veci,

ktoré pochádzajú z tohto časného sveta. K veciam, ktoré sú celkom iného rázu, nemôžeme pristupovať metódami, ktoré sa vzťahujú na časnú oblasť bytia. Inými slovami povedané: Z toho, že pri spomenutých veciach ide o veci viery a nie videnia, veci viery a nie dôkazu, z toho vidíme, že sú to veci, ktoré vstupujú do nášho časného sveta z Božieho sveta večnosti. Keď raz budeme žiť vo večnom svete, stanú sa nám tieto veci predmetom videnia, názornou skutočnosťou, lebo vtedy sa budeme nachádzať v tom svete, kde je ich domovské miesto, ale teraz sú nám prístupné len prostredníctvom viery.

Vráťme sa k námietke ľudí, ktorí hovoria: Keďže veci viery nemožno dokázať, nemôžem ich prijať. Zdanlivo to znie veľmi jasne, ale je to naozaj pravda? Rozhoduje sa človek naozaj vo všetkom na základe prísneho logického argumentovania?! ...

Bratia a sestry, vo veciach viery a nevery sa rozhoduje človek v hlbokých vrstvách svojho vnútra, nie v oblasti rozumového, logického uvažovania, ale kdesi omnoho hlbšie – hlboko vo svojej bytosti – tam sa rozhoduje, či chce Boha poslúchať alebo nie. To znamená, že ak sa človek v tých hlbokých vrstvách svojej bytosti rozhodol neposlúchať Boha, ak sa rozhodol nežiť z Boha a pre Boha, nepresvedčili by sme ho ani keby bolo možné odstrániť všetky rozumové výhrady proti viere v Boha.

Záverom treba ešte povedať, že veriť neznamená len to, že máme určité presvedčenie, ale aj to, aby sme na základe tohto presvedčenia aj žili. Prečítaný text Písma svätého nás chce priviesť k tomu, aby všetko naše rozhodovanie, všetky prvky nášho života boli bez výnimky určované obsahom tejto viery. Keby sa nám to podarilo dosiahnuť, vyplynul by z toho život, ktorým by sme boli veľmi prekvapení my sami, ktorým by boli prekvapení aj ľudia okolo nás. To by znamenalo, že by sme pomaly, postupne vrastali do večnosti a tak čakali ten veľký deň plného prechodu z časnosti do večnosti, keď sa naša viera premení na videnie. Plný život vo viere je tá najkrajšia príprava človeka na večnosť. Nepochybujme, bratia a sestry, o Božom zachraňujúcom požehnaní človeka žijúceho vierou v Pána Boha. Amen.

Mgr. Jaroslav Mlynár, námestný farár

*Výročný zborový konvent bude v nedeľu 25. júla 2021 o 10:00
v kostole v Galante. Všetkých srdečne pozývame.*